

## POSTANOWIENIE

Dnia 19 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Korzeniowski

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z wniosku J.Ś.

przeciwko Prezesowi Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego

o ustalenie ubezpieczenia społecznego,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 października 2017 r.,

zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 8 maja 2017 r., sygn. akt III AUa [...],

**oddala zażalenie.**

## UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] postanowieniem z dnia 8 maja 2017 r., w sprawie z wniosku J.Ś. przeciwko Prezesowi Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego, o ustalenie ubezpieczenia społecznego, odrzucił skargę kasacyjną J.Ś. od wyroku tego Sądu z dnia 16 listopada 2016 r.

W uzasadnieniu Sąd wskazał, że wyrokiem z dnia 16 listopada 2016 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację J.Ś. od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 30 czerwca 2016 r.

Pełnomocnik apelującego wniósł w terminie skargę kasacyjną od powyższego wyroku. Zarządzeniem z dnia 13 marca 2017 r. przewodniczący wezwał pełnomocnika skarżącego do uzupełnienia braków formalnych skargi

kasacyjnej przez podanie wartości przedmiotu zaskarżenia w formie pisma procesowego i załączenia jego trzech odpisów, nadesłania dwóch odpisów skargi kasacyjnej oraz uiszczenia opłaty od skargi kasacyjnej w kwocie 30 zł - w terminie 7 dni pod rygorem odrzucenia skargi. W terminie zakreślonym powyższym zarządzeniem, pełnomocnik skarżącego uiścił wymaganą opłatę, nadesłał dwa odpisy skargi kasacyjnej oraz w formie pisma procesowego wskazał wartość przedmiotu zaskarżenia i załączył tylko jeden odpis tego pisma.

Sąd wskazał, że ponieważ pełnomocnik skarżącego w terminie zakreślonym przez przewodniczącego w zarządzeniu z dnia 13 marca 2017 r. nie usunął jednego z braków formalnych skargi kasacyjnej, tj. nie przedłożył odpowiedniej ilości odpisów pisma procesowego określającego wartość przedmiotu zaskarżenia, to zachodziły przesłanki z art. 398<sup>6</sup> § 2 k.p.c. do odrzucenia tej skargi.

Ubezpieczony zaskarżył to postanowienie zażaleniem w całości, zarzucając mu naruszenie prawa procesowego, tj. art. 398<sup>4</sup> § 3 k.p.c. oraz błędne ustalenia faktyczne, gdyż w terminie uzupełniono braki formalne skargi kasacyjnej.

W uzasadnieniu wskazano, że wbrew twierdzeniom Sądu drugiej instancji skarga kasacyjna złożona przez ubezpieczonego spełniała wszystkie wymogi. Przede wszystkim spełniała wszystkie wymogi, jakie są przewidziane dla pism procesowych. W piśmie uzupełniającym z dnia 29 marca wskazano wartość przedmiotu zaskarżenia - 11 000 zł. Dołączono wymaganą przez sąd ilość odpisów skargi kasacyjnej. Dokonano wpłacenia wpisu od skargi w wysokości 30 zł. Pełnomocnictwo zostało dołączone wcześniej.

Odnosząc się do naruszenia art. 398<sup>6</sup> § 2 k.p.c., wskazano, że w niniejszej sprawie nie wystąpiła żadna z określonych w tym przepisie przesłanek, kopie pisma ubezpieczonego z dnia 20 marca 2017 r. potwierdzają to w całości. Stwierdzono, że „Sąd nie sprawdził w aktach czy braki formalne zostały uzupełnione”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest nieuzasadnione.

Przede wszystkim podkreślić należy, że na wezwanie przewodniczącego - do wskazania wartości przedmiotu zaskarżenia w formie pisma procesowego wraz

z trzema odpisami, pod rygorem odrzucenia skargi, skarżący złożył jedno pismo procesowe, w którym między innymi oznaczył wartość przedmiotu zaskarżenia, dołączając do niego jeden odpis tego pisma oraz dwa odpisy skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy rozważał już kwestię, czy skutek w postaci odrzucenia skargi kasacyjnej następuje także wówczas, gdy strona w wykonaniu wezwania złożyła pismo procesowe dotknięte innym brakiem (por. też uchwałę Sądu Najwyższego z 29 lipca 2003 r., III PZP 10/03, OSNP 2004 nr 3, poz. 43). W zbliżonej sprawie dotyczącej apelacji Sąd Najwyższy uznał, że w takim wypadku nie ma zastosowania art. 370 k.p.c., lecz art. 130 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 5 stycznia 2011 r., II PZ 39/10, LEX nr 784927). W orzeczeniu tym Sąd Najwyższy uznał, że odstępstwo od konstrukcji przyjętej w art. 130 k.p.c. - zakładającej między innymi, że jeżeli pismo procesowe nie może otrzymać prawidłowego biegu wskutek niezachowania warunków formalnych, przewodniczący wzywa stronę, pod rygorem zwrócenia pisma, do poprawienia, uzupełnienia lub opłacenia go w terminie tygodniowym, zaś pismo poprawione lub uzupełnione w terminie wywołuje skutki od chwili jego wniesienia - wymaga szczególnej ostrożności, gdy błąd formalny zawodowego pełnomocnika będzie obciążał stronę, która poszukiwała fachowej pomocy, zwłaszcza gdy sankcją uchybienia pełnomocnika jest zamknięcie drogi do merytorycznego rozpatrzenia sprawy przez sąd drugiej instancji.

Sąd Najwyższy w obecnym składzie podziela opisane wyżej stanowisko. Szczegółowość sytuacji zaistniałej w niniejszej sprawie polega jednak na tym, że zarządzeniem wzywającym do uzupełnienia braku przewodniczący wezwano pełnomocnika wnioskodawcy do uzupełnienia skargi kasacyjnej przez podanie wartości przedmiotu zaskarżenia „w formie pisma procesowego wraz z 3 odpisami” - w terminie siedmiu dni pod rygorem odrzucenia skargi. W tej sytuacji, pomimo że brak polegający na niedołączeniu odpisów pojawił się w przedmiotowym piśmie procesowym po raz pierwszy, to jednak pełnomocnik nie wykonał wyraźnie sformowanego i zgodnego z przepisami polecenia sądu, w sytuacji, w której, uzupełniając wcześniejszy brak skargi kasacyjnej (brak określenia wartości przedmiotu zaskarżenia), powinien zachować szczególną staranność, by nie

popęłnić błędu po raz drugi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 października 2015 r., II UZ 30/15, LEX nr 1940567).

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>14</sup> k.p.c. w związku z art. 394<sup>1</sup> § 3 k.p.c. oddalił zażalenie.